

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 640/2014
16.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца З.В. из Ј., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., против туженог АД Ж. из В., чији је пуномоћник Н. Ј., адвокат из В., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2683/13 од 12.12.2013. године, у седници одржаној 16.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2683/13 од 12.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 106/12 од 20.11.2012. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду број 997 од 07.05.2012. године и решење о престанку радног односа број 1039 од 10.05.2012. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на радно место у складу са стручном спремом и радним искуством, као и да му надокнади трошкове парничног поступка од 33.800,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2683/13 од 12.12.2013. године усвојио жалбу туженог и првостепену пресуду преиначио тако што је одбио тужбени захтев и обавезао тужиоца да туженом надокнади трошкове жалбеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 09.05.2012. године, када му је решењем туженог отказан уговор о раду бр. 1188 од 28.05.2008. године због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе - уношење акохола у друштво утврђене чланом 22. тачка 28. уговора о раду, односно због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У образложењу побијаног решења наведено је да је тужилац 20.03.2012. године унео у просторије туженог један литар алкохолног пића (иако му је било познато да је уношење алкохола забрањено), јер га је колега С.П. замолио да то учини уместо њега. Тужилац је купио тражено пиће, а у повратку, приликом уласка у круг предузећа, обезбеђење га је зауставило на портирници и на тражење радника обезбеђења тужилац је пријавио да има флашу коњака, која му је потом одузета.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужени поступио у складу са одредбама чл. 179., 180. и 185. Закона о раду, али да је начин на који је дошао до сазнања да је тужилац извршио наведену повреду радне обавезе незаконит, што за последицу има и незаконитост решења о отказу уговора о раду и решења о престанку радног односа, јер радник агенције која је била ангажована од стране туженог ради обављања послова обезбеђења није био овлашћен да изврши преглед радника и одузима ствари које код радника пронађе.

По схватању Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...54/09) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потреба послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2.) и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3.).

Чланом 22. уговора о раду закљученог између тужиоца и туженог од 28.05.2008. године предвиђено је да запосленом престаје радни однос отказом уговора од стране послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и радне дисциплине и то ако уноси алкохол у Друштво (тачка 28.).

У конкретном случају стекли су се услови да се тужиоцу откаже уговор о раду применом наведеног отказног разлога, јер је утврђено да је тужилац унео алкохол у круг предузећа, иако је знао да је уношење алкохола забрањено и на тај начин својом кривицом учинио повреду радне обавезе предвиђену чланом 22. тачка 28. уговора о раду.

Тужени је са Агенцијом за обезбеђење лица и објекта закључио уговор чији је предмет пружање физичко-техничког обезбеђења и заштите имовине и лица наручиоца, а једна од обавеза предвиђених уговором је контрола уласка и изласка запослених лица, која подразумева и контролу уношења недозвољених ствари од стране запослених лица, па се и по схватању овог суда не би могао прихватити закључак првостепеног суда да је радник агенције која је вршила обезбеђење туженог на незаконит начин дошао до сазнања да је тужилац у круг предузећа унео флашу пића. Ово из разлога што није ни вршен претрес тужиоца, него је тужилац сам пријавио да носи флашу пића. При томе није важно да ли је тужилац алкохол унео за себе или за другог радника, јер је битна чињеница да ли је противправно унео алкохол у круг предузећа, те су стога неосновани наводи ревизије да је погрешно примењено материјално право и да тужилац није учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет, јер је пиће уносио за другог а не за себе.

Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, чиме је поштована и процедура о отказивању уговора о раду. С обзиром да је тужиоцу законито престао радни однос код туженог, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад код туженог, јер ово право припада запосленом у случају када суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос (члан 191. став 1. истог закона).

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**